

ἄλλο μέρος τῆς αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὰς θούλλας καὶ τοὺς σεισμούς. Ἐνταῦθα ἀναπτύσσεται τελείως τὸ τέτον, ἡ μωρέα, ὁ δάμβραξ, πληθὺς καρποφόρων δένδρων καὶ ὠραιότατων λαχάνων. Ἐπίσης καλλιεργούσι μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὴν κριθὴν καὶ τὴν ὀρυζαν ἕνεκα τῆς εὐκολίας τοῦ ποτίσματος, ἃν ἔχουσι διὰ τῶν πέριξ ῥυάκων. Ἐπὶ τῶν λόφων εὐρίσκονται πεύκαι, κέδροι, δάφναι καὶ βαμβάκ. ἐν ταῖς κοιλάσι φυτὰ ἀναρχώμενα, δένδρα ἀειθαλῆ, ἄγριοι μωρέαι, ληρία καὶ καμέλιαι. Αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ τρίβοι εἰσὶν περικκαλυμμέναι ἐξ ἔων, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα αὐτῶν εὐωδιάζουσι. Οἱ καρποὶ ἐπίσης ὡς τὰ κεράσια, τὰ δαμάσκηνα, τὰ ροδάκινα, ἃν καὶ ὠραιότατοι τὴν ὥρᾳ ὑστεροῦσι πολὺ τὴν γεῦσιν, καὶ τὰ πτηνὰ, ἃν καὶ κάλλιστα κατὰ τὰ χρώματά, σχεδὸν οὐδόλως κελαδοῦσι.

Καθ' ἀπάσας τὰς εὐφρόους κοιλάδας τὸ ἔδαφος εἶναι θαυμασίως καλλιεργημένον. Μηνὶ Ἀπριλίῳ ἡ χλόη εἶναι θαυμασὴ ἡ βρώμη καὶ ἡ κριθὴ σπαρέντα μηνὶ Νοεμβρίῳ, εἶναι ἑτοιμα σχεδὸν εἰς θέρος. Ὁ σίτος εἶναι ἐσπερμένος κατὰ σειρὰς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων αὐξάνουσι σειρὰι κυάμων. Σπείρουσι τὸν ἀρχαῖον κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον καὶ τὸν συνάγουσι τὸν Σεπτέμβριον κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτου ἐποχὴν μετὰ τοῦ δάμβρακος. Πλὴν οἱ σημαντικώτεροι ἀγροὶ εἶναι οἱ τῆς ὀρύζης, ἐκ δὲ τῆς ἐπιτυχίας ἐσοδείας αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ ἑκατομμυρίων κατοίκων καὶ ἡ εὐτυχία τόνων νεκρῶν διότι καὶ οἱ Ἰάπωνες ὡς καὶ οἱ Κινέζοι προσφέρουσι δῶρα, ὀρυζαν θραστήν, εἰς τοὺς νεκρούς τῶν.

Πλὴν ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Κιότο. Ἐπομεν ὅτι ἄλλοτε ἦτο ἡ πρῶτεύουσα τῶν Μικάδο. Ἐνταῦθα κατὰ πρῶτην φορὰν Κινέζοι ἱερεῖς εἰσῆγαγον τὴν λατρείαν τοῦ Βούδα, καὶ ἐκτίσαν τὸν μεγαλειότερον τῆς αὐτοκρατορίας ναὸν περιλαμβάνοντα τριάκοντα τρεῖς χιλιάδας τριακόσια τριάκοντα τρία μεγάλα εἰδῶλα πλησίον τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἄπειρα μικρά. Ἀλλως τε τὸ Κιότο περιλαμβάνει ἕξ χιλιάδας ναοὺς καὶ πρό τινων ἔτι ἑτῶν ἐνέκλειεν εἰς τοὺς κόλπους του περὶ τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας ἱερῶν καὶ μοναχῶν.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ

ΚΕΦ. Ι'.—ΠΩΣ Ο ΝΟΨΣ ΑΠΟΚΤΑ ΓΝΩΣΕΙΣ.

Η Αὐδρα Bridgman.

Εἴπωμεν νῦν τινα περὶ νεάνιδος ἥτις πάσας τὰς γνώσεις αὐτῆς ἐκ μιᾶς μόνης τῶν αἰσθησέων ἐπορίσαστο, τῆς ἀφῆς· αὕτη εἶναι ἡ Αὐδρα *Bridgman*. Διετῆς τὴν ἡλικίαν ἠσθένησε θανάτῳ, καὶ ἡ ἀσθένεια αὐτῆς πολὺν διήρκεσε χρόνον. Ὅταν ἐθεραπεύθη εὐρέθη ὅτι ἦτο τυφλὴ καὶ κωφῇ, ὅτι δὲ οὔτε γεῦσιν

εἶχεν οὔτε ὄσφρησιν· μόνῃ ἡ ἀφῆ ἀπέμενεν αὐτῇ. Ἀλλ' εἶχε νοῦν ἄγρυπνον, ὥστε διὰ τῆς ἀφῆς ἐξεύρισκε τὴν κατάστασιν τῶν περὶ αὐτὴν πραγμάτων.

Τοὺς ἀνθρώπους ἐγίνωσκεν ἀπομένῃ αὐτῶν. Ἠγάπα πολὺ τὴν μητέρα της, οὐδέποτε ταύτης ἀποχωρίζομένη· ἠκολούθει ταύτην περὶ τὴν οἰκίαν, καὶ ἐπειράτο νὰ κάμῃ πράγματα ἀκριβῶς ὅπως ἡ μήτηρ της, τοῦτο δὲ ἐμάνθανε ἀπομένῃ τῶν βραχιόνων καὶ χειρῶν τῆς μητρὸς ἐνῶ ἐποίει ταῦτα, ὅπως ἐξεύρη πῶς τὰ ἐπραττεν. Οὕτω ἔμαθε νὰ πλέκη, ὅπερ ἦν μεγάλη εἰς αὐτὴν παρὰ μυσίαν, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ διατελῇ ἐν ὀκνηρίῳ.

Εὐγενῆς ἱατρὸς, ὅστις διηύθυνε ἄστυλον τῶν τυφλῶν ἡ Βοστώνη, ἤκουσε περὶ τῆς Αὐδρας, καὶ μετέβη πρὸς ἐπίσκεψίν της, πείσας τὴν μητέρα της νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν παρὰλάβῃ εἰς τὸ ἄστυλον. Ἐν τῷ ἄστυλῳ ἡ Αὐδρα δὲν ἠρέσκετο καταρχάς, ἀλλ' ἔπειτα λίαν ἀσμένως διέμενεν.

Ἐκεῖ ἤρξατο μαθάνουσα πολλὰ, ἰδοὺ δὲ πῶς ὁ διδάσκαλος ἐδίδασκεν αὐτήν. Ἔθετεν ἐν ταῖς χειρσὶν αὐτῆς διάφορα πράγματα, κοχλιάρια, κλειδάς, βιβλία κλ. Ἐκαστον ἀντικείμενον ἔφερεν ἐπιγραφὴν ἐν ἀναγλύφῳ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Διὰ τῶν λεπτῶν ἄκρων τῶν δακτύλων της ἔφαυε ταῦτα, σκεπτομένη διὰ τοῦ νοῦς της πῶς ταῦτα εἶχον. Εἶτα αἱ ἐπιγραφὴ καὶ τὰ ἀντικείμενα ἐτίθεντο ἐνώπιόν της, ἀλλὰ χωρισμένα ἀλλήλων. Μετὰ μικρὰν γύμνασιν, ἔμαθε νὰ θέτῃ τὰς ἐπιγραφὰς ὀρθῶς ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων.

Καθ' ὅλον τὸν χρόνον τοῦτον δὲν ἐγίνωσκεν ὅτι αἱ πινακίδες αὐταὶ εἶχον τὰ ὀνόματα τῶν ἀντικειμένων ἐπ' αὐτῶν. Ἐὰν ἦτο μόνον τυφλὴ ἤθελε μάθει τοῦτο ἄμέσως, διότι θὰ τὸ ἔλεγεν εἰς αὐτήν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αὕτη ἔσχε τὴν ἰδέαν ταύτην ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς. Ἐθέλχθη ἐπὶ τοῦτο, διότι οὕτω εὖρε τρόπον νέον γνῶσεως, καὶ ἀνακοινώσεως εἰς ἄλλους περὶ τῶν πραγμάτων.

Νῦν δὲ αἱ γνώσεις τῆς Αὐδρας ταχέως ἤρξαντο. Τὰ γράμματα ἦσαν κεχωρισμένα, καὶ τὰ ἔθετεν ὁμοῦ οὕτως ὥστε νὰ συλλαβίσῃ κοχλιάριον, κλειδα κλ. Τοῦτο πολὺ ἔτερπεν αὐτήν. Ἐνίοτε ἐπότε ἀπροσέκτως ἐτίθει τὰ γράμματα ἐσφαλμένως, ἐπληττε χαριέντως τὴν δεξιάν αὐτῆς διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἶτα δὲ ὅταν τὰ γράμματα ὀρθῶς ἐτίθεντο ἔφαυε τὴν κεφαλὴν, ὡς ὁ διδάσκαλός της ἐπραττεν ὅταν εὐχαριστεῖτο ἐκ τῶν παρ' αὐτῆς ἐκτελουμένων.

Μετ' οὗ πολὺ ὁ διδάσκαλος ἐδίδαξε τὴν Αὐδραν νὰ μεταχειρίζηται τοὺς δακτύλους αὐτῆς εἰς συνομιλίαν, ἐξέμαθε δὲ ἐν βραχεί χρόνῳ νὰ ποιῇ ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου τῶν δακτύλων, ὅπερ προβαίνουσι τῇ πραγματικῇ τῇ θὰ παραθεσώμεν. Ἐλάλει δὲ μετ' ἄλλων γινωσκόντων τὸ ἀλφαβήτου τοῦτο. Ὅταν εἶχε νὰ εἴπῃ τε εἰς τινα ἐποίει τὰ γράμματα διὰ τῶν δακτύλων της, ἐνῶ τὸ πρὸς ὃ ἐλάλει πρόσωπον ἐθεώρει αὐτήν. Ἀλλὰ πῶς νομίζετε κατώρθου νὰ ἐννοῇ ὅταν τὸ πρόσωπον τοῦτο

ἔλεγε τι πρὸς αὐτὴν διὰ τῶν δακτύλων; Αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τοὺς δακτύλους του, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ τοὺς αἰσθῇ. Ἐμάνθανεν δὲ ὡς ἐξῆς τί ἐλέγετο πρὸς αὐτὴν: μετὰ προσοχῆς καὶ ταχύτητος διέπερα τοὺς δακτύλους της ἐπὶ τῶν ἐκείνου μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ἧς καὶ τὰ γράμματα. Καταπληκτικὸν ἦν τὸ βλέπειν πόσον ταχέως ἡ ψυχοὺς τῶν δακτύλων της ἔλεγεν εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῆς τί γράμμα ἐγένετο, καὶ πόσον ταχέως ἠδύνατο νὰ συνδιχλέγῃται μετ' ἄλλων.

Ἡ Λαῦρα ἔμαθε πλεονέστερα ἐν τῇ ἀσύλῳ ἢ ὅσα δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν δύναται τις νὰ μάθῃ διὰ μιᾶς μόνης αἰσθήσεως τῆς ἀφῆς. Τινὲς ἔχοντες καὶ τὰς πέντε αὐτῶν αἰσθήσεις δὲν γνωρίζουσιν ὅσα αὕτη ἔμαθεν. Ἐμαθε νὰ γράφῃ, ἀραιομένη λίαν εἰς τὸ γράφειν καὶ τὸ πλέκειν. Διὰ τῆς γραφῆς ἠδύνατο νὰ θέτῃ τὰς σκέψεις τοῦ φιλέργου αὐτῆς νοὸς ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὥστε ἕτεροι νὰ τοὺς ἀναγινώσκωσιν, καὶ ἐνῷ ἐκάθητο μόνῃ σκεπτομένη ἀπασχόλει τὰ δάκτυλα αὐτῆς πλέκουσα.

Καὶ τοὶ ἡ Λαῦρα δὲν εἶδε ποτὲ ὥραϊα πράγματα, οὐδὲ ἤκουσεν ἤχους εὐαρέστους, ὡς ἡμεῖς πάντοτε, ἦτο λίαν εὐθυμὸς καὶ ἀστεία. Ἠγάπα νὰ παίξῃ μετὰ τὴν κοῦκλαν της καὶ ὡς οἱ ἐν τῇ ἀσύλῳ παῖδες εἶχον δεξιμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν διὰ ταινίας, καὶ αὕτη ἔδωκε οὕτω τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κοῦκλας της, καὶ ἄλλα δὲ δι' αὐτῆς παιγνίδια ἐποίει.

Μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινος ἀφοῦ ἦν ἡ Λαῦρα ἐν τῇ ἀσύλῳ ἡ μήτηρ της ἦλθε νὰ τὴν ἴδῃ. Δὲν ἐγνώρισε κατ' ἀρχὰς αὐτὴν, νομίσασα ὅτι ἦτο τις ξένη, ὡς ἐκ τοῦτου οὐδὲ ἤθελε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἡ μήτηρ της, τῇ ἔδωκε κομβολόγιον ὅπερ ἐτυνεύειζε νὰ φορῇ ὅταν ἦν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Τὸ ἔλαβε, καὶ ἀμέσως τὸ ἐφόρεσε εἰς τὸν λαιμὸν της, μεγάλην δεικνύουσα χαρὰν, ἣν ἐξέφραξε διὰ τῆς τῶν δακτύλων γλώσσης της, εἰποῦσα πρὸς τοὺτοισι ὅτι ἐγίνωσκε πόθεν ἤρχετο. Τότε δὲ ἐπλησίασε καὶ ἡ μήτηρ της τὴν ἐφίλησε, καὶ ἀμέσως ἡ Λαῦρα ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της ἀναγνώρισασα τὸ φίλημα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πολλάκις τῇ ἐδόθη. Ὅταν ἡ μήτηρ της ἀπεχώρησεν ἠσθάνθη θλίψιν καὶ ἤθελε νὰ ἀπέλθῃ μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐπειτα ἐπροτίμησε νὰ διαμείνῃ ἐν τῇ ἀσύλῳ ἵνα πλεονέστερα ἐκμάθῃ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Θ ε ὅ ς. Πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, ἰδοὺ ὥραϊα καὶ συγχρόνως καλὴ φράσις: ἀλλὰ τὸ ἀναγνωρίζειν τὸν Θεὸν οὐκ οὕτως φαίνεται, τοῦτο ὄντως ἀποτελεῖ τὴν ἐπίγειον εὐτυχίαν. . . Δυνάμεθα νὰ μὴ ἀναγνωρίσωμεν ἐν τῇ οὐρανῷ, τῇ κερανῷ καὶ τῇ θυέλλῃ τὴν γειτόνευσιν ὑπερτέρας τινος δυνάμεως; καὶ ἐν τῇ μόρῃ τῶν ἀθέων καὶ ταῖς δροσεραῖς τῆς οὐρας πνοαῖς ἀξιεραστὸν ὅσον κατερχόμενον μέχρις ἡμῶν; (Goethe.)

— Τὸ κυριώτερον, τὸ πρῶτον οὕτως εἰπεῖν, ἀντικείμενον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν εἶναι τὸ νὰ ἀνακαλύψῃ τις τὰς αἰτίας τῶν φαινομένων μέχρι τῆς πρωτίστης αὐτῶν ἀρχῆς ἣτις θεοῦ δὲν εἶναι μηχανικὴ, καὶ ὅχι μόνον νὰ ἐξηγήσῃ τὸν μη-

χανισμόν τοῦ κόσμου ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ λύσῃ ζητήματα οἷα τὰ ἐξῆς. Πῶς συμβαίνει ὥστε ἡ φύσις νὰ μὴ πράττῃ οὐδὲν ἐπὶ ματαίῳ, καὶ πόθεν προέρχεται ἡ τάξις καὶ ἡ καλλονὴ αὐτῆς; ἢ ἀπὸ τῶν ἐκείνων εἰς τὸ συμπάσι; Πῶς συμβαίνει ὥστε τὰ σώματα τῶν ζώων νὰ γίνονται μετὰ τόσης τέχνης, καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν συνηρμολογήθησαν τὰ διάφορα αὐτῶν μέρη;

Μήπως ἐπλάσθη ὁ ὀφθαλμὸς ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης τῆς ὀπτικῆς; καὶ τὸ οὐ: ἀπὸ τῆς γνώσεως τῆς ἀκουστικῆς; (Νεύτων.)

— Δύναται νὰ ὑπάρξῃ γελειοδέστερον πρᾶγμα, ἔλεγε ποτε ὁ Πασχάλ, ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλῃ τὸ δικαίωμα εἰς ἄνθρωπον νὰ μὲ φονεύσῃ, διότι κατοικεῖ ἐντεῦθεν τοῦ ποταμοῦ, καὶ διότι ὁ ἡγεμὼν τοῦ ἔχει πόλεμον μετὰ τὸν ἰδικόν μου, μολοντί δὲν ἔχω τίποτε μετ' αὐτόν; . . . — Διὰ τί μὲ φονεύεις; — Αἶ: διὰ τί; δὲν κατοικεῖς εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ; Φίλε μου, ἐὰν κατῴκεις ἀπ' αὐτοῦ τὸ μέρος, θὰ εἴμην φονεὺς, τότε θὰ ἦγα ἄδικον νὰ σὲ φονεύσω τοιοῦτοτρόπως: ἀλλ' ἀφοῦ κατοικεῖς τὸ ἄλλο μέρος, ὅχι μόνον δὲν εἶμαι φονεὺς, ἀλλ' εἶμαι γενναῖος, καὶ τοῦτο εἶναι δίκαιον.

— Ἀ γ γ ι ν ἄ ρ α ι. Φυτοργὸς τις τῶν περὶ τῆς Νάντης ἔκαμε σπουδαίαν ἀνακάλυψιν, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ νὰ γίνονται αἱ ἀγγινάρας ὑπερμεγέθει.

Ὅταν ὁ καρπὸς σχηματισθῇ καὶ φθάσῃ τὸ μέγεθος ὡς, χαράττει εἰς τὸ στέλεχος βαθύ χάραγμα, ὅπερ ἀρτίζει τὸν χορδὸν νὰ ἐκρέῃ, ἐμποδίζον αὐτόν νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ καρποῦ.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἡ ἀγγινάρα φθάνει μέχρις ἐξήκοντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Δύναται τις προσέτι νὰ δώσῃ εἰς ὅλα τὰ φύλλα τοῦ καρποῦ τὴν τρυφερότητα καὶ λοιπὰς ιδιότητας, ἃς τὰ ἐσωτερικὰ μόνον φύλλα ἐκτενῆται.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦτου, πρέπει νὰ περικαλοφθῇ ὁ ἀρτιφοῦς καρπὸς διὰ μαύρου ὑφάσματος.

Εἶναι ἄλλως γνωστὸν, ὅτι δένοντες τὰ σαλατικά χόρτα καὶ προφυλάττοντες ταῦτα ἀπὸ τὸν ἥλιον, διατηροῦμεν τὰ φύλλα αὐτῶν λευκά καὶ τρυφερά.

Διὰ τὸν αὐτὸν λοιπὸν λόγον προφυλάσσοντες τὸν καρπὸν τῆς ἀγγινάρας ὑπὸ σκιᾶν, θέλομεν ἐπιτύχει νὰ ἔχωμεν αὐτὸν τρυφερόν καὶ νοστιμώτατον.

Ἀδύσις Αἰνιγματος Γ'.

Χίτος—Ἴος—Ἰον—ὄν.

Ἐλοσεν δὲ τοῦτο οἱ κκ. Παρασκευᾶς (Ἀθήναις). Ν. Κ. Φ. (Πειραιεῖ), ἐπίσης Γ. Β., Δ. Π. Κοοδελάς, Μ. Γαννάδης, Δ. Ε. Παλάης, Μ. Δ. Σιγάλας, Ἀχ. Π. Ἀντωνιάδης, Ἀλ. Κ. Βοτζάνος, Ὀρέστης, Α. Σουτάκης, Δ. Χ. Βουρνάζος, Ἰω. Εὐκλείδης, Χ. Θ. Δαραιέλης, Ι. Ν. Καρακάκης, Ε. Μακρῆς, Αἰ. κορίαι Κ. Ζάν., Ἐλ. Δερῆς, Ἰ. Πατ. Α. Χαραμῆ (Ἀθήναις). Δ. Ι. Π., Μ. Δ. Χρυσταφίδης (Πειραιεῖ). Π. Ν. Ρόδιος, Γ. Σ. Μαυρογορδάτος (Σόφω). Π. Κ. Γουλιμῆς (Μεσολογ.). Π. Ι. Μαλιβύτης, Ι. Ν. Χαϊδόπουλος, Χαρ. Α. Κανελλόπουλος, Κ. Θ. Παπαλουκᾶς (Πάτραις). Αουῖζα Α. Λασκαράτου (Κερκίρα). Γ. Δ. Βεῖνόγλου (Σμόρνη).

Ἀδύσις Γρίφου 4.

Μ—δ—εν—α—π—Ρ—τουτελ—ους—μα—Κ—ρίζαι.

• Μήδενά πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. •

Ἐλοσεν αὐτὸν οἱ κκ. Ν. Κ. Φ. (Πειραιεῖ), Π. Ν. Ρόδιος (Σόφω). Γ. Β., Δ. Π. Κοοδελάς, Μ. Γαννάδης, Ἀρ. Σκαλιστήρης, Ἀχ. Π. Ἀντωνιάδης, Ἀλῆς: Κ. Βοτζάνος, Ὀρέστης, Α. Σουτάκης, Δ. Χ. Βουρνάζος, Ἰω. Εὐκλείδης, Ν. Θ. Καραῖης, Χ. Θ. Δαραιέλης, Κ. Δ. Καλλιωντζής, Ι. Ν. Καρακάδης, Ν. Κιάπης, Ε. Μακρῆς (Ἀθήναις). Δ. Ι. Π., Μ. Δ. Χρυσταφίδης (Πειραιεῖ). Π. Κ. Γουλιμῆς (Μεσολογ.). Γ. Σ. Μαυρογορδάτος (Σόφω). Π. Ι. Μαλιβύτης, Ι. Ν. Χαϊδόπουλος, Χαρ. Α. Κανελλόπουλος, Κ. Θ. Παπαλουκᾶς (Πάτραις). Δ. Ν. Μπονσουιόρ (Ζακύνθος). Καὶ αἱ κυρίαι Κ. Ζάν., Ἐλ. Δερῆς (Ἀθήναις). Αουῖζα Α. Λασκαράτου (Κερκίρα). Ε. Γ., Ε. Φ. (Ἰδρα). R. Birnbach (Βερολίον).